

ציפי פליישר:

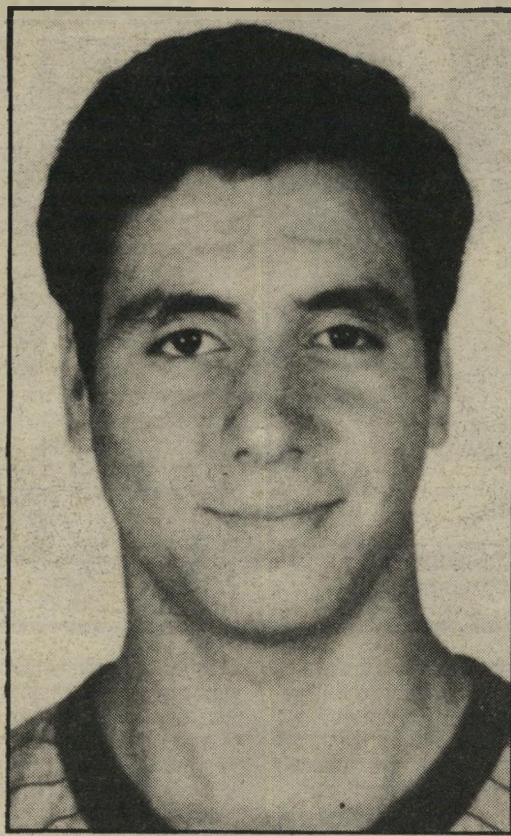
„בצעד ניתקתי את הקשר עם המשוררים הלבנוניים!“

במוצאי-שבת הקרוב יערך בבית ציוני-אמריקה קונצרט של המקהלה הפילהרמונית תל-אביב. כאוהדת שרויפה של המקהלה, שמעתי את החזרות למופע וגיליתי שבין שירים ידועים מאוד, ישראלים וקלאסיים, יש שיר יפה במיוחד, המושך בערבית. שאלתי מאן השיר ושלחו אותי למלחינה, ציפי פליישר, שסיפרה לי:

במקצועי אני גם מוסיקאית וגם מורחנית. אני שולטת בערבית וקוראת ספרות ושירה ערבית. כך התוודעתי למשוררים, בעיקר סורים ולבנוניים. אחד השירים היפים ביותר בעיניי הוא השיר נערה, מפרץ, נערה של המשורר הלבנוני אונסי אל-חאג', שהיה בזמנו עורך אל-נחר. חיברתי בין שתי האהבות שלי, זו לתרבות המזרחית וזו למוסיקה, ויצאו כמה שירים יפים מאוד.

● **בלחן שהלחנת ישנם הרבה סולמות מזרחיים וצלילים מזרחיים מובהקים, איך הגעת אליהם?**
הסתובבתי הרבה בכפרים ערביים. כתבתי פואמה סימפונית, שכונתה על-ידי התיזמורת הסימפונית חיפה. ישנתי בדלית אל-כרמל חצי שנה, כדי לקלוט היטב את המוטיבים של המוסיקה המזרחית ואחר-כך שילבתי אותם בתחביר ובשפה של המוסיקה הקלאסית המערבית.

● **האם המשוררים הלבנוניים שאת שיריהם הלחנת, יודעים ששיריהם מושמעים בערבים מרסיקליים בתל-אביב, בחיפה ובירושלים?**
הייתי בקשר עם כמה משוררים לבנוניים לפני מילחמת-הלבנון, התכתבנו דרך ארץ אירופית. אבל כשפרצה מילחמת-הלבנון, הם ביקשו לנתק את הקשר ובצער מילאתי את רצונם.

ירון גבאי:

„הנוער ממשיך ליהנות מחיקוי מנחם בגין!“

פעם בחורים צעירים רצו להיות מסקינן, פינקל או ברטונוב ולהופיע על במה. היום הם רוצים להיות טוביה צפיר, מוטי גלעדי או דודו דותן. גם ירון גבאי התחיל לחקות אנשים ידועים ופתאום ראה שזה מקצוע. ראיתי אותו ואני מוכרחה להגיד שבקטעים מסוימים הוא היה יותר טוב מהמקור. איך בן-אדם נהיה בוקר אחד חקיון, שאלתי את ירון.

כשהייתי בכיתה ו', הזמינו אותי לטלוויזיה להדלקת נרות-חנוכה. שרתי וגילו שיש לי קול טוב. משם הגעתי מהר מאוד לאופרה ועניין הבמה מצא חן בעיניי מאוד. אבל האופרה נגמרה ורציתי למצוא עוד משהו שהולך טוב על במה. עשיתי כמה נסיונות של חיקויים וזה הצליח מעל למשוער. מאז מזמינים אותי להופעות.

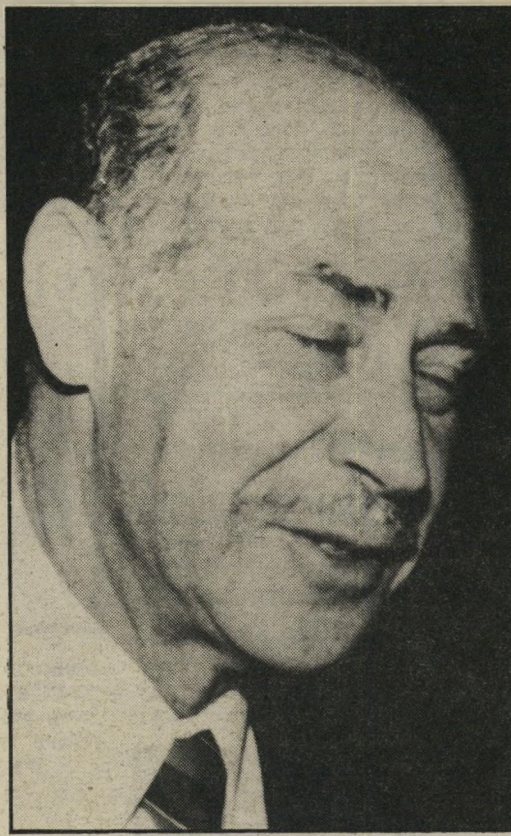
● **ושכחת את השירה?**
לא. אני אוהב לשיר ויש לי תוכניות להוציא תקליט. אבל מאחר ואני מתגייס לצבא בעוד כמה חודשים, חשבתי שאם עכשיו ייצא התקליט, עד שאשתחרר ישכחו אותי. אז בינתיים, כשביל הכיף וקצת כשביל הפרנסה אני עושה חיקויים.

● **איך לומדים לחקות מישהו, נצמדים אליו לכמה ימים?**
לא צריך. יש וידיאו. יושבים מול הוידאו, עד שלומדים את התנועות המיוחדות של האיש שרוצים לחקות את קולו. אצלי זה לוקח מעט מאוד זמן.

● **בינתיים אני כותב לעצמי. אני יודע שכדאי לי לפנות לכותבים מקצועיים, אבל גם זה יצטרך לחכות עד אחרי השיחרור.**

● **שמעתי אותך עושה חיקוי מצויין של מנחם בגין, אבל בקהל היתה איזו מבוכה. נרמה לי שבין החקיינים יש קונצנזוס לעזוב את בגין במנוחה.**
אני מופיע בעיקר בפני נוער ושם הם, כנראה, לא שמעו על הקונצנזוס הזה והם ממשיכים ליהנות.

● **מה אתה עושה חוץ מחיקויים?**
בערב אני מחקר וכבוקר אני לומד לכתיבת-בגרות.

אברהם בריר:

„הרוב במיפלה תמיד מתחשבן עם המיעוט!“

אני לא יודעת מה כולם מופתעים מהדחות ומהחלפת מחזיקי תפקידים ציבוריים. כלל ידוע הוא, שכל שר וכל מיפלה, רוצים את האנשים שלהם על ידם. כדי לחזק את הכלל, מצאתי יוצא מהכלל. בזמן שלטון הליכוד, שימש המשפטן אברהם בריר, שהוא חבר מרכז מפלגת העבודה, כיו"ר מועצת-המנהלים של החברה למיתוח יס-המלח. כחבר מועצת המנהלים של החברה הממשלתית לתיירות ועוד תפקיד או שניים, שכולם ניתנו לו על-ידי הליכוד. היום, כשהמערך בשלטון, חזר בריר לתפקידו הפרטי, כמשפטן העוסק בתחום המסחרי-כלכלי, ואינו ממלא אף תפקיד ציבורי. שאלתי אותו איך זה שהמיפלה שלו לא נותנת לו את מה שנתן לו הליכוד.

זה ברור לגמרי. כל השנים הייתי במיעוט בתוך מיפלת העבודה. קודם, במטה של יגאל אלון ואחר-כך, כמו עכשיו, אני במחנה רבין. לליכוד זה לא הפריע, אבל למערך זה מפריע.

● **בלומר, מרחיקים אותך בגלל שאתה שייך למחנה רבין?**
אולי לא מרחיקים, אבל בוודאי לא מקרבים. אבל אותי זה לא מפתיע ככלל. תמיד הרוב התחשבן עם המיעוט.

● **וזה מציק לך?**
זה מציק לכל אחד, אבל מטיבעה של כל מיפלה שהרוב תמיד מתחשבן. כלפי חוץ — עם המיפלה היריבה, וכלפי פנים — עם המיעוט המתמודד על ראשות המיפלה.

● **אתה אומר את זה כאילו כנה הדברים צריכים להיות. כאילו ברור לך שאם אתה תהיה ברוב, מייד תתחשבן עם המיעוט.**
לא אמרתי את זה. אבל כדי לתת לך תשובה אמיתית וכנה לגמרי, אצטרך לעמוד בפני הבעיה.

● **אתה חבר בועדת החוקה של מיפלת העבודה. לפי מה שאמרת, אין לך שום סיכוי להתמנות לתפקיד יו"ר הוועדה, תפקיד שהתפנה על-ידי הפרופסור ליבאי.**
לפי דעתי יש לי סיכויים טובים, וזו הסיבה, אולי, שוועדת החוקה לא התכנסה למעלה משנתיים. יש הפחדים מהסיכוי שלי להיבחר. אגב, את הולכת לכתוב את כל זה ולצטט אותי? בוודאי.

אני רק מבקש ממך שלא ישמעו כאילו אני מת לתפקיד. זה פשוט לא נכון. כל התפקידים האלה הם ללא שכר וחלקם גם לא בדיוק מוסיפים כבוד. נכון שזה מוזר שלא הוצע לי לתפקידים על-ידי המיפלה שלי, אבל אני חי עם זה בסדר.